

Tot fotent canya

El sol crema, escalfa, asseca i esbardella les terrosses que han tingut la mala sort de quedar a la superfície després de passar-hi la multiconreadora. Els cucs de terra que vivien en la fresca negror subterrània, atordits per la llum, busquen de nou el camí que els portarà a la tenebra humida. Els ocells espioquen les engrunes terreres buscant petits insectes i llavors esmicolades. Un gripau calmós fa un parell de passes per a allunyar-se un altre cop buscant un nou catau. Ens botiran el rec del molí aquest any abans no se'ns assequi tot el planter de tomateres i pebrots o, com cada any, serà una incògnita fins que els grans camps de blat de moro ens assegurin de rebot el rec ple?

Les tomateres remullades a cop de regadora resisteixen.

Ha passat un home del Consell Comarcal que ruixa les mates verdes que hi ha al cantó del camí amb herbicida. Les restes marronoses de les herbes i el líquid verinós quedaran durant dies vora el camí, i després passaran a l'aigua del rec que fem servir per a regar l'hort. Del mateix equip del Consell deu ser aquell que, amb el tractor, armat amb les pales de segar marges, destrossa les branques dels tamarius del camí de la Mota.

Ara planto les canyes de les tomateres; unes canyes gruixudes amb una punta tallada al biaix ben esmolada; unes canyes que creixien a la vora del rec del molí i que vaig encarregar l'any passat a en Luis López. De fet, des que vaig començar l'hort, sempre li encarregava que em tallés les canyes. En Luis les tallava i les lligava en farcells de cinquanta canyes escasses. Normalment les traguava fins a l'hort; tot plegat per tres euros el feix. L'any passat, però, les vaig anar a buscar jo amb la furgoneta, arran de rec, perquè ell ja no es veia amb cor d'arrossegar-les. Cada matí anava a collir cargols i els venia a centenars. Tot i que m'agrada caçar cargols, jo els comprava a en Luis.

Ens trobàvem sovint a la barra de Can Grau tot fent una cervesa, o pel carrer, quan anava o tornava de la barraca on vivia a la vora del rec; una barraca petita on un dia, ens explicava, un veí, tallant les branques d'un pollancre, li havia trencat el cobert d'uralita. Vàrem anar a veure-ho: una habitació de dos metres quadrats, negra d'humitat i de fum, amb un jaç de mantes arrugades i molles sobre un llit turc i un matalàs d'escuma. Feia temps que no veia un lloc tan miserable.

Vàrem arreglar-li el sostre i li vàrem ampliar la barraca, vàrem portar-li un matalàs nou i li instal·larem una estufa; tot, donat per gent d'aquí, del poble.

Hi va viure encara un any, com ell volia, salvatge, independent i lliure. Es va morir a les acaballes de l'hivern, amenaçat per la malaltia, però sobretot per la possibilitat real de perdre la seva llibertat en les quatre parets d'una residència geriàtrica. Se'n va anar sense fer fressa. Una veïna el va anar a veure quan estava malalt. Es diu que el capellà va parlar bé d'ell quan l'enterraven; es diu que malament el dia en què tot-hom te'n canta les lloances.

Ara que en Luis és mort, val la pena de repetir que és millor preocupar-nos de la gent quan són vius, de preguntar-nos com és que entre tots (veïns, Ajuntament, Serveis Socials, Església) vàrem permetre que algú visqués en les precàries condicions en què va viure en Luis en els darrers anys.

Jo he estassat les canyes de les tomateres; la vida ha estassat «el Canyero».

ISIDRE PALLÀS

INSTAL·LACIONS PONSETI S.L.

Electricitat • Aigua • Calefacció • Aire condicionat
Gas • Energia Solar • Climatització de Piscines

Oficina:

C/ Roser, 49, local 2
Tel./ Fax: 972 75 70 91
Mòbil 654 33 60 72
TORROELLA DE MONTGRÍ

Sta. Caterina, 53
Tel. 972 75 79 96
Mòbil 654 33 60 72 (Eugeni)
TORROELLA DE MONTGRÍ